

KANDESTØBEREN

FEBRUAR/2022

31. ÅRGANG, NR. 5

TEMA: KÆRLIGHED

Redaktører

Jeppé Kjærgaard
Kirstine Eklund

Administrator

Emma Lykke Vedtesen

Fællesredaktion

Lene Hjöllund
Jesper Rasmussen
Mathias Osmundsen
Mette Skak
Mikkel Frost
Oluf Á Heygum Bærentsen

Adresse

Institut for Statskundskab
Aarhus Universitet
Bartholins Allé 7
8000 Aarhus C

Kontor

Bygning 1332, lokale 020

E-mail

kanden@ps.au.dk

Hjemmeside

www.ps.au.dk/kanden

Oplag

200 stk.

Skribenter

Emilie Hertz Iversen
Emilie Trærup Nygård
Frederikke Rafn
Lasse Leipziger
Julie Nue Mikkelsen
Mariam Molavyzada
Martine Brumsbjerg
Niels Munkholm
Oluf Á Heygum Bærentsen
Sophie Guldbæk Serup
Signe Glinvad Krogh

LEDER

AF JEPPE KJÆRGAARD // jkjaergaard0304@gmail.com

Kære læser.

Dejligt at have dig med igen på den anden side af årsskiftet. Jeg håber ikke, at eksamensperioden har trukket for mange tænder ud, og du har haft muligheden for at (gen)finde lidt gåpåmod til det nystartede semester. Her på Kanden er vi forfærdeligt fornøjede med, at vi får lov til at vende tilbage til et universitet, der kan tilbyde os en modtagelse med komplet åbne døre.

I takt med februar måneds mørke, har vi valgt at tænde for stearinlysene med temaet *Kærlighed*. På trods af skiferier og en langvarende eksamensperiode, har redaktionen formået at stable nogle formidable artikler sammen i kærlighedens navn. I særdeleshed har vores skribent, Julie, skrevet en særdeles rørende beretning om sin farfars inspirerende kærlighedshistorie om at springe ud som homoseksuel i Danmarks 70'ere. Ligeledes har vores skribent Signe skrevet en hyldest til søkendekærligheden, som på smuk vis beskriver det særlige kærlighedsforhold, der opstår mellem søskende.

Generelt synes jeg, at vi alle er rigtig gode til at elske ting. Jeg elsker for eksempel en god bolognese og Tour de France på en sommerdag. Men selvom der måske er gået inflation i at elske ting, så har det aldrig været mere kostbart at lade sig føle kærligheden. Og med det mener jeg ikke, at prisen på prostitution er steget i vejret de sidste år

- det skal jeg ikke gøre mig klog på. Nærmere sagt virker det til, at vi får sværere og sværere i at kaste os i armene på kærlighedens usikre vals, og knytte et romantisk bånd til en person, som vi holder af. Denne påstand har langsomt brygget i min hovedbund, og er startet ved at lægge mærke til, hvor forskelligt et forhold mine forældre og jeg har til konceptet om at have en kæreste.

De gange, jeg har haft en fornøjelse af at have set en pige over en længere periode, er der kommet et naturligt tidspunkt, hvor jeg har fortalt mine forældre om hende og mig. Efter har de omtalt hende som min kæreste, hvor jeg har rettet dem: "Det er ikke en kæreste, det er bare en, jeg ses med.". Det tror da fanden, at mine forældre har svært ved at navigere i, hvilken relation jeg har til en pige, som jeg tydeligt rigtig godt kan lide, men bare "ses med". Hvis du giver dig lidt tid til at tygge på udtrykket "at ses med nogen" i relation til, hvad vi faktisk mener med det, så virker det jo fuldstændig absurd. Man tager komplet afstand fra den romantiske relation, man har til hinanden, og degraderer det til det, jeg skal gøre med min bachelorvejleder på dette semester.

Når mine forældre engang spørger, hvad der så skal til, før man er kæreste, kan jeg hive et regelsæt frem, som på en eller anden måde er blevet alment gyldigt for hele vores generation: Hvis man er blevet introduceret for hinandens forældre, så er man i hvert fald næsten officielt kæreste. Hvis man har skrevet den anden persons navn

Der er gået inflation i at elske, men det har aldrig været dyrere at lade sig føle kærligheden

(eller bare forbogstav) i sin instagram bio med en dum lås-emoji efter, så er man vel officielt kærester? Hvis man har sagt, at man elsker hinanden, så er man ekstremt tæt på at være der. Og selvom vi er glade for at elske hverdagens småting, har det aldrig været mere giftigt at sige til en person, man har indgået en romantisk relation med, at man elsker dem. Selvom jeg tror, at vi generelt er blevet bedre til at sige, at vi elsker vores venner, forældre, brødre og søstre, end hvad vores forældres generation har været, så tror jeg, at de har haft et meget mere ligetil forhold mht. det at have kærester. Mine forældre har i hvert fald mange gange sagt til mig, at det ”godt nok var meget mere simpelt, dengang jeg var på jeres alder”. Det kan efterhånden lyde som den mest brugte og flossede floskel fra forældre, men lige i denne kontekst tror jeg, at der er noget om snakken.

Generelt tror jeg, at skoer trykker to steder. Først og fremmest er der en åbenlys risiko ved at gå ind i en romantisk relation med et andet menneske. Man risikerer at lade sig forelske i en person, der senere kan såre en. Man risikerer at blive afvist af en person, hvis dømmekraft man har inviteret med i sengen. Denne frygt er det mest grundlæggende vilkår ved at være menneske, og det har været aktuelt siden den første forelskelse blev følt. Dog tror jeg, at der er en anden problematik, som er blevet særligt fremtrædende, og som efterhånden er blevet den måske største kæp i hjulet for et velsmurt forhold til kærligheden.

Jeg tror, at frykten for at såre den anden person, som man ”ses med”, er blevet mere aktuel, end hvad den nogensinde har været. Og jeg tror, at denne frygt stammer fra et narrativ, som vi er blevet fortalt i så lang tid, jeg kan huske. Nemlig, at den eneste ene er

et sted derude, og vi alle har til opgave at finde vores helt egen plads i dette univers. Hvis denne fortælling skulle være sand, så er sandsynligheden for, at personen, som man overvejer at blive kærester med, skulle være den eneste ene meget lav. Pludselig ligger djævelen i detaljen, og så kan det faktum, at han eller hun ikke kan lide hunde eller artiskok på pizza, vælte alle fremtidsudsigter. Hvad nu hvis man om en måned finder en anden, som er en bedre kandidat til at være den eneste ene? Oven i hatten lider vi alle af et ekstremt behov for konstant vekslen underholdningsinput, og har svært ved at fokusere på noget i mere end få minutter ad gangen. I lyset af det virker det jo helt skørt, at man skal kunne se sig selv i et forhold med en person i mere end et par måneder! Og i sidste ende er der jo kun to muligheder: at man kommer til at slå op, eller man er sammen til den ene dag. Pest eller kolera.

Det, jeg har skrevet, er naturligvis en meget personlig bearbejdelse af nogle af de neurotiske bånd, jeg har sat for mig selv i tidens løb. Men jeg ved, at rigtig mange af os står med disse overvejelser fra tid til anden. Og selvom det er sundt at være velovervejet, og tage sine egne og andres følelser i betragtning, kan det i mange tilfælde sætte stopper for noget godt, der aldrig får lov til at blomstre. Ting, der bliver sat til livs, kommer på et tidspunkt til at dø. At springe ud i kærligheden er ”højt at flyve, dybt at falde”. Jeg synes, at man skal lade være med at fokusere på faldet, for det er sket, men i stedet lade sig glæde over, at man får præsenteret muligheden for at flyve højt.

God læselyst.

REDAKTIONEN

Allan Salih

Anne-Sofie Laugesen

Astrid Mortensen

Emil Tornøe

Emilie T. Nygård

Esther Marie Enig

Frederikke Rafnv

Jakob Christoffersen

Jeppe Kjærgaard

**Jens Yago
Bundgaard-Raundal**

Julie Böttcher

Julie N. Mikkelsen

Kirstine Eklund

Lærke D. Kirkegaard

Mariam Molavyzada

Mathias Würtz Kolster

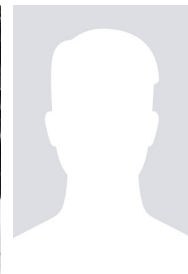
**Martine Villum
Brumsbjerg**

Maja Gerdes

Nathalie Zahle

Niels Munkholm

**Oluf Á Heygum
Bærentsen**

Signe Glinvad Krogh

Sophie Guldbæk Serup

William K. Nordby

Indhold

INDBLIK

Beretning fra en Ph.d.-studerende	6
-----------------------------------	---

TEMA: KÆRLIGHED

Min farfar om kærlighed	8
Den vigtigste kærlighed er den til os selv	12
En hyldest til den barnlige kærlighed	14

AKTUELT

Reportage: Kvinders rettigheder i Jordan	16
Én gang incel – altid incel?	18

KLUMMEN

Musik-Magistraten: De bedste albums fra 1970'erne	24
Tour de Fastelavnsbolle	28
Historien om et klaver og kærligheden fra gaden	32
Brevkanden	36
Månedens quiz	38
Månedens matrice	39

Beretning fra en Ph.d.-studerende:

Demokrati og etnisk ulighed

AF LASSE LEIPZIGER // lel@ps.au.dk

De samfundsmæssige konsekvenser af økonomisk ulighed har været et omstridt emne i århundreder og er de senere år kommet så højt på den politiske dagsorden, at FN i 2015 valgte at afsætte et helt Bæredygtigheds-mål (SDG #10) til udfordringen. Men hvordan hænger et lands politiske styreform og niveau af økonomisk ulighed sammen? Og spiller typen af ulighed – mellem individer eller etniske grupper – en rolle for dens politiske betydning?

Forholdet mellem demokrati og ulighed er et af de klassiske spørgsmål i komparativ politik. Eksisterende forskning har dog næsten udelukkende undersøgt ulighed mellem individer eller økonomiske klasser. Det betyder, at vi ved relativt lidt om økonomisk ulighed mellem etniske grupper på trods af, at denne type ulighed har en række negative samfundsmæssige konsekvenser for bl.a. borgerkrig, økonomisk udvikling og individuelt velbefindende.

I mit Ph.d.-projekt undersøger jeg, hvorvidt økonomisk ulighed mellem etniske grupper hindrer

demokratisering og demokratisk stabilitet. Mit projekt bidrager således til at forstå, hvorfor lande som Bolivia og Nigeria – der er karakteriseret ved store uligheder mellem etniske grupper – har haft svært ved at etablere bæredygtige demokratier. Derudover undersøger jeg, hvornår demokratiseringsprocesser resulterer i lavere ulighed mellem grupper. Dermed belyser projektet også, hvorvidt demokratiseringen af lande som Sydafrika og Nepal har medført lavere ulighed mellem grupper og dermed mindre potentiale for konflikt.

Mens det ofte antages, at demo-

krati er lighedsskabende, er en stærk reduktion i etnisk ulighed efter en demokratisk transition langt fra givet. Selvom den politiske magt i USA har været afgjort af konkurrencefyldte valg siden landets uafhængighed, forbliver de etniske uligheder store. Mine empiriske resultater viser, at demokratiske transitioner reducerer etnisk ulighed, men primært når store grupper var politisk og økonomisk marginaliserede under det forhenværende diktatur. Under sådanne ulige forhold giver en demokratisk transition de førhen ekskluderede grupper mulighed for at mobilisere sig og kræve større omfordeling af res-

sourceerne.

Hvis landet omvendt var relativt lige inden overgangen til demokrati – som eksempelvis en række multietniske postkommuniste lande – vil der ikke komme en politisk reaktion på uligheden. Demografien er afgørende for en eventuel effekt af en demokratisering. Den forhen ekskluderede gruppe skal være stor nok til at få gennemslagskraft i parlamentet til at gennemføre omfordelende politikker. Sidstnævnte kan bl.a. bidrage til at forklare, hvorfor det har været så svært for den afroamerikanske befolkning, der kun udgør ca. 12 pct. af den amerikanske befolkning, at tilkæmpe sig bedre socioøkonomiske forhold efter slaveriets ophør og senere borgerrettighedsbevægelsen.

Hvis vi vender kausalpilen om, er det nærliggende, at etnisk ulighed også påvirker demokrati. Jeg finder empirisk, at etniske uligheder *ikke* entydigt påvirker et lands chance for at demokratisere. Min forklaring er, at selvom etniske uligheder øger efterspørgslen på demokrati hos den marginaliserede gruppe ud fra en forventning om bl.a. større omfordeling, vil magthaverne fra en dominerende etnisk gruppe kæmpe tilsvarende hårdt for at bevare magten. Her kan man f.eks. tænke på Sydafrika under Apartheidstyret, som først blev afskaffet i 1994, og hvor der i mange år blev slået hårdt ned på oppositionen. I lyset af disse modsatrettede mekanismer, vil andre faktorer – såsom internationalt pres og ledernes

fejlkalkuler – påvirke etnisk ulige landes overgang til demokrati. Til gengæld finder jeg, at etnisk ulighed i høj grad påvirker et lands risiko for at opleve demokratiske sammenbrud. Forklaringen er, at fordelingspolitiske konflikter mellem grupper i multietniske demokratier kan føre til politisk polarisering og ustabilitet, som i sjældne tilfælde kan medføre demokratiske sammenbrud. Overordnet tegner der sig altså et billede af, at etnisk ulighed ikke påvirker demokratiske transitioner, men demokratisk stabilitet. Det kan forklare, hvorfor mange etnisk ulige lande, som Nigeria, Peru, Ecuador, Fiji, Nepal, Pakistan og Bolivia er skiftet frem og tilbage mellem demokrati og diktatur. Udfordringen for disse lande er ikke så meget at etablere demokratiske regimer, men snarere at bevare dem.

For at undersøge ovenstående spørgsmål gør jeg brug af en blanding af statistiske analyser og komparative casestudier. Jeg har arbejdet en del med den kvantitative måling af etnisk ulighed, ligesom jeg har brugt paneldata til at undersøge mine hypoteser. Da jeg også er meget interesseret i de teoretiske mekanismer, håber jeg på snart at kunne starte med en række komparative casestudier af udvalgte lande.

Jeg kan spore min personlige interesse for komparativ politik tilbage til en international opvækst i Tyskland, Danmark og USA samt studieophold i Mexico (ungdomsudveksling), Frankrig (Sciences Po, udveksling) og

USA (Harvard). Jeg har længe været fascineret af og undret mig over landes forskellige politiske, økonomiske og sociale systemer. At få lov til at studere denne type spørgsmål i et Ph.d.-projekt forekom mig som den ideelle måde at arbejde med mine kerneinteresser. Det er stort privilegie at kunne arbejde fokuseret med centrale samfundsmæssige spørgsmål, lære fra en lang række meget dygtige kollegaer og kommunikere mit arbejde til andre forskere og bredere publikum.

Jeg har også haft fornøjelsen af at være instruktør i sammenlignende statskundskab (efteråret 2020), ligesom jeg har undervist i mit eget seminar ”Demokrati og Ulighed”, der blev udbudt som valgfag til 5. semester i efteråret 2021. Det har været lige så udfordrende som spændende at skulle organisere et seminar fra bunden og undervise 25 engagerede bachelorstuderende i emner, der læner sig tæt op ad mit projekt.

Jeg er ved at være færdig med andet år i min Ph.d., hvilket giver mig et år til at færdiggøre mit projekt. Til efteråret skal jeg, som noget af det sidste på mit projekt, på et udlandsophold ved University of California, San Diego (UCSD), hvor jeg skal besøge Professor Stephan Haggard, der er en førende forsker på mit område. Jeg glæder mig enormt meget til at skulle til San Diego, hvor jeg kan præsentere mit projekt og møde en række eksperter inden for demokratisering og ulighed.

Min farfar om kærlighed

AF JULIE NUE MIKKELSEN // julienue73@gmail.com

Kandens nye bedsteforældre-serie er et forsøg på at videregive god gammeldags livsvisdom fra vores spalter til de studerende på IFSK. For selvom de utallige forskningsartikler, vi læser hver uge, utvivlsomt gør os kloge på offentlig ledelse og stormagtskonflikter, så er der intet, der slår de ældres livserfaring. I denne måned har vores egen Julie Nue Mikkelsen talt med sin farfar om kærlighed i temaets anledning.

Hans Ulrik Mikkelsen er født i 1945, har studeret medicin på Aarhus Universitet og derefter arbejdet som speciallæge i børnepsykiatrien i mange år. I dag danner han par med Per på det femogtredivte år. 35 år er mange år, men det var først efter, Hans Ulrik havde været gift og fået børn med Eva, at han sprang ud som homoseksuel. Hans Ulrik gør os klogere på sin kærlighedshistorie og hvilke omstændigheder, der havde betydning for, at han først giftede sig og fik børn med en kvinde og senere i sit liv sprang ud som homoseksuel. Han indvier os i sit perspektiv på kærlighed, og hvordan det har haft betydning for den måde, hans kærlighedsliv udformede sig på.

Vi skruer tiden tilbage til 1965, da Hans Ulrik for første gang møder Eva i en af Aarhus Universitets gule bygninger. Eva er begavet, køn, udadvendt, charmerende og

viljestærk, hvilket betager Hans Ulrik, og deres fælles hverdag på medicinstudiet danner grobund for et blomstrende venskab mellem de to: *"Vi havde mange fælles interesser og sammenfaldende holdninger til livet"*. Hans Ulrik beskriver, hvordan han og Evas personligheder og værdier udgjorde et vigtigt fundament for den kærlighedsrelation, der senere opstod mellem dem.

Efter et par års venskab bliver de officielt et par og flytter sammen i en lille lejlighed i Knudrisgade i hjertet af Århus. For at få lov til at bo i lejligheden sammen kræver udlejeren, at parret gifter sig. I 1968 holder Hans Ulrik og Eva derfor bryllup, hvor Hans Ulrik syer en smuk brudekjole til Eva: *"Dengang eksisterede der slet ikke noget alternativ for mig"*. Ifølge Hans Ulrik var det slet ikke et dilemma for ham, hvorvidt han skulle gifte sig med en

kvinde, og han så det ikke som en mulighed at vælge andet. Homoseksualitet var for ham et ukendt område, han ikke kunne eller ønskede at forbinde sig selv med – og på det tidspunkt stadig meget udskammet i Danmark.

En lov, som illustrerer den modstand, homoseksuelle mødte i samfundet dengang, er sterilisationsloven, som blev indført i Danmark i 1929. Loven indebar, at sædelighedsforbrydere som alternativ til fængsel kunne underkaste sig frivillig kastration. Ved således at fjerne seksualdriften mente man at kunne sætte en stopper for perversiteter og overgreb. Fra 1935 blev homoseksuelle også omfattet af denne lov og blev altså sidestillet med sædelighedsforbrydere. I perioden 1929 til 1969 blev 1012 mænd kastreret på baggrund af denne lovgivning.

”i kærlighedens skønne buket må der indgå blomster af forskellig farver som repræsentanter for både det bevidste, fornuftige, rationelle og det kaotiske, farlige, driftsmæssige, irrationelle i skøn balance.

Homoseksualitet blev altså lov-mæssigt opfattet som en afvigelse fra den racerenhed, der i datiden blev efterstræbt i samfundet, og der var bekymring for, at ældre homoseksuelle mænd ville lokke unge mænd i fordærv, så der skulle komme flere homoseksuelle. Loven blev først afskaffet i 1969, hvilket er samme år, som Hans Ulrik og Eva blev gift. Homoseksualitet var også dengang i høj grad forbundet med diskrimination og social udstødelse – og ellers ikke noget, der blev talt højt om, og derfor var dilemmaet om at danne par med en mand eller kvinde slet ikke til stede i Hans Ulriks bevidsthed. Han og Eva var glade for hinanden og havde drømme om en fælles fremtid sammen. Hans Ulrik og Eva havde altid ønsket at få børn og efter at have kæmpet med barnløshed i halvandet år, får de to sønner i 1972 og 1973.

Den 28. juni 1970 finder den første gay pride march sted i Chicago, New York, Los Angeles

Hans Ulrik og understreger, hvor betydningsfuldt det var for ham, at samfundets syn på homoseksualitet

og San Francisco. Denne bølge af seksuel frigørelse spreder sig til mange andre vestlige lande, herunder også Danmark. *”For første gang bliver bøsserne synlige på en positiv måde”* fortæller

alitet ændrede sig i takt med ungdomsoprøret og frigørelsesbevægelserne i 70’ernes Danmark. Disse bølger i samfundet medførte, at den moderne mands rolle fik en ny dimension. Manden

skulle ikke blot være forsørger, men også besidde blødere værdier. Det blev mere normalt for mænd, i hvert fald i de store byer, at mødes i mandeklubber, hvor der også var plads til at diskutere både følelser og seksualitet.

I takt med denne udvikling bliver Hans Ulrik mere og mere bevidst om, at der er nogle skjulte drifter, som gradvist sniger sig ind på ham. I starten er det uønskede kræfter, der kommer som en tyv i natten, men efterhånden kan han ikke kan undgå at forholde sig til disse længsler og drifter, og han oplever for første gang at blive forelsket i en mand. Han indser, at han bliver nødt til at handle på disse følelser og "springer ud" overfor Eva, som han stadig er gift med. Eva ser sig nødsaget til ikke bare at acceptere kendsgerningerne, men også at støtte Hans Ulrik i springet. Gennem et stykke tid forsøger parret at blive sammen og finde alternative måder at få forholdet til at fungere på, ved blandt andet at tilfredsstille drifter andetsteds, da de stadig holder af hinanden og ønsker at få kernefamilien til at fungere. I 1975 ender de dog med at gå fra hinanden, men bevarer fremover et godt og tæt venskab.

Hvorfor det kunne lykkes for Hans Ulrik og Eva at opbygge et nært og kærlighedsfuldt forhold til hinanden på trods af Hans Ulriks bi/homoseksualitet, forklarer Hans Ulrik ud fra sit syn på kærlighedens grundstrukturer og egne erfaringer for, hvordan kærlighed opstår, vedligeholdes og nogle gange støder på grund.

Han ser forelskelse og kærlighed som ganske uensartede, men ikke uforenelige størrelser, hvori der indgår en blanding af rationelle og irrationelle elementer i et forvirret sammensurium.

Det rationelle, som har viljens drivkraft som udtryk, handler om tanker, handlinger og adfærd, der udvikles og bindes sammen. I lykkeligste fald udmønter det sig i et værdifuldt og ofte kulturbundet fællesskab fuld af sjove og varme oplevelser, stor samhø-

righed til hinanden samt omsorg, fællesskab og kærlighed. Han mener, at kærlighed kan fremelskes og styrkes gennem vores bevidsthed, viljens kraft og det lange positive og forpligtende forløb med hinanden. Det er den slags hengivenhed og kærlighed, som eksisterer i forhold til nær familie og de bedste venskaber, og som kendetegnes ved uselvskhed, omsorg og livskvalitet.

Hans Ulrik og Eva var i stand til at opbygge denne hengivenhed til hinanden, hvilket styrkede deres kærlighedsrelation. Men i sidste

ende manglende der den driftstunge, irrationelle kraft, nemlig fortabelsen. Selvom man har fået etableret den rationelle del af kærlighedslivet, så kan der komme ubærlige savn efter den vidunderlige fortabelse. En afmagt, hvori der ingen logik findes, men derimod drømme og forelskelse af ulidelige dimensioner, som er svære at undgå at handle på.

Dog understreger Hans Ulrik, at fortabelsen utvivlsomt er vidunderlig, når den topper, men den ophører alt for hurtigt, hvis den ikke er bundet sammen med det rationelle element. Det er vigtigt, at to mennesker passer godt sammen, hvis en romantisk relation skal vare ved. Fortabelse kan også udvikle sig til en ond drøm med oplevelse af svigt, fortvivlelse og savn. Hans Ulrik konkluderer, at der i kærlighedens skønne buket må indgå blomster af forskellige farver som repræsentanter for både det bevidste, fornuftige, rationelle og det kaotiske, farlige, driftsmæssige, irrationelle i skøn balance. Derfor blev han også nødt til at handle på de mange følelser, han kunne mærke sneg sig ind på ham, og som førte til, at han sprang ud som homoseksuel - selvom det betød, at han måtte give slip på den Eva, han også elskede.

Eva dør af kræft 10 år efter skilsmissem, hvilket er en stor sorg for Hans Ulrik. Han ønskede for hende, at hun kunne opleve sine sønner blive voksne og blive en del af den familie, der nu udgøres af sønnerne, svigerdøtrene og børnebørnene.

Den vigtigste kærlighed er den til os selv

AF SOPHIE GULDBÆK SERUP // sophieserup@hotmail.dk

Med det store fokus på kærligheden mellem og til hinanden glemmer vi måske ofte kærligheden til os selv. Men før vi kan være noget for andre, må vi først være noget for os selv. Og hvad er mere oplagt end et nyt år og et nyt semester til at sætte fokus på selvkærligheden?

Alt for mange unge føler sig ofte stresset, og undersøgelser fra Uddannelsesministeriet viser, at næsten hver femte på videregående uddannelser oplever stress. Stress er en alvorlig tilstand og skal tages seriøst. Her er selvkærlighed ikke altid nok, og man bør ikke være bange for at række ud efter hjælp, hvis hverdagen føles hård. Selvkærlighed kan dog være en central del af forebyggelsen, og uanset hvor du er i livet, er selvkærlighed vigtigt at have fokus på.

Gode råd er der mange af, og de fleste af dem har du nok hørt før. Alligevel kan de fleste af os nikke genkendende til, at prioriteringen af kærligheden til sig selv indimellem kan halte lidt. Derfor

tåler råd om selvkærlighed gerne gentagelse, og jeg opfordrer hermed til at sætte selvkærlighed på det personlige skema.

1. Sænk forventningerne

Et ofte brugt råd, men ikke desto mindre utrolig vigtigt. Danske unge har høje forventninger til sig selv og deraf følger også den høje stressprocent. Forventninger til sig og andre er ikke dårligt, men de kan blive så høje, at de er uopnåelige. Der er forventninger alle steder fra; fra venner, familie, uddannelse, arbejde osv. Hav fokus på, at man ikke altid kan være den ven, datter eller studerende, man drømmer om at være, og at det er okay.

Det er okay at sige nej til aftaler,

hvis ikke det mentale overskud er der. Statskundskab er et studie, hvor det ofte kan se ud som om, at mange kan det hele på én gang. Virkeligheden er dog en anden, da langt de fleste har besvær med at få tid til det hele. Prioritering er derfor et nøgleord, og hvad der for den ene er vigtigst, er ikke nødvendigvis vigtigst for den anden. Nogle uger vil det være det sociale, der prioriteres højest, og andre uger det faglige, og det er okay. Spørg dig selv, om du forventer, at andre har tid til det hele. Hvis ikke, er det nok også for høje forventninger at have til dig selv.

2. Reflektér over dine relationer

Gode relationer er vigtige, og

netop i selvkærlighedens lys er de faktisk afgørende. Ved at reflektere over, hvad dine relationer egentlig bidrager med for dig, kan man somme tider finde frem til, at ikke alle relationer er lige givende. Personligt oplevede jeg selv, at en livsændrende begivenhed som dét at starte på universitetet gav mig et nyt syn på nogle af mine relationer, og hvad et venskab egentlig er for mig. Nye indtryk og mennesker fik mig til at reflektere over, hvilke mennesker jeg egentlig har brug for og ønsker have i mit liv.

Mennesker, man har kendt i få måneder, kan pludselig have større betydning end de, man har kendt i flere år. Dette er ikke en opfordring til at begynde at sortere alle mennesker i dit liv fra, der indimellem gør dig sur og ked af det, men hvis en relation ofte bidrager med negativitet end

positivitet, er det nok et grundlag for at genoverveje den. Ikke mindst også i forhold til, hvordan man selv vil være og agere i forhold til relationer. Det er aldrig for sent at begynde at sætte grænser eller revurdere sine relationer.

3. Find et selvkærlighedsritual

Hverdagen kan ofte gå med studie, arbejde og praktiske gøremål. Pauserne får man ofte fyldt ud med aftaler med venner og familie, hvilket kun er godt. Dette kan dog også gøre, at man glemmer tid til sig selv, hvilket for nogle er vigtigere end andre. Et afbræk i hverdagen er for de fleste afgørende for, at de daglige gøremål ikke virker altoverskyggende og uoverkommelige. Med et fast ritual, hvor man gør noget, der gør en glad, får man en pause fra de daglige pligter, og forhåbentlig lettes presset fra de mindre spændende pligter.

En daglig gåtur, et afsnit af yndlingsserien eller lidt ekstra kærlighed til aftensmaden. Alle eksempler på ting, der forsøder tilværelsen lidt. Vigtigst af alt er dog, at man pakker den dårlige samvittighed væk undervejs. Det nytter ikke noget, hvis gåturen alligevel kommer til at gå med tanker om, hvad man egentlig burde lave. Sæt selvkærlighedsritualet på skemaet og nyd afbrækket, så får du forhåbentlig også mere overskud til alle de sure pligter.

Forhåbentlig har ovenstående givet lidt stof til eftertanke og givet dig en påmindelse om at huske dig selv i hverdagens trummerum. I det lange løb er det godt givet ud at sætte dit velbefindende på prioriteringslisten og huske at give dig selv et frirum i hverdagen med noget, der gør dig glad.

En hyldest til den barnlige kærlighed

AF SIGNE GLINVAD KROGH // signekrogh99@hotmail.com

Min ældste søster er to år ældre end mig, og min anden søster er otte år yngre. Det betyder, at de har haft to vidt forskellige roller i mit liv. Når jeg tænker tilbage på vores forhold, sniger der sig en nostalgisk varme op i min krop. Alle de minder, vi har delt, strømmer gennem kroppen - lige fra vores barnlige lege til de usikre teenageår, hvor den ene råbte højere end den anden. Jeg kan huske, hvordan jeg så op til min storesøster, mens jeg samtidigt gjorde mit ypperste for at være forskellig fra hende. Det kan virke besynderligt at have et ideal og alligevel prøve at komme så langt som muligt derfra, men ikke desto mindre var det sådan, jeg havde det med hende. Et ambivalent forhold, hvor jeg på en måde søgte hendes bekræftelse, samtidigt med at jeg elskede at trodse hende. Det var måske også i min iver efter at trodse hende, at vi begge blev verdensførende

eksperter i at irritere hinanden.

Jeg glemmer aldrig de følelser, som vores skænderier kunne frembringe i mig - den der vrede, som gik så langt ned i maven, at man nærmest glemte at trække vejret. Men når man tænker over det, så føler jeg lidt, at mine forældre selv bad om det. Altså jeg mener, det er jo nærmest en ekstremsport at afholde to bragende usikre og hormonfyldte teenagere fra at rive hovederne af hinanden. Det er egentlig ret vildt, hvor mange der vælger det frivilligt? Heldigvis var vi lige gode om det, og jeg tror måske også et eller andet sted, at vi begge fandt det ret underholdende at drive hinanden derud - bare lige for at se, hvor langt den anden ville gå.

På den måde er det rivaliserende søskendeforhold måske et af de mest klichefyldte paradokser, der

eksisterer i barndommen. Hun var den, jeg kunne blive allermest sur på, men samtidigt skulle der ikke lyde ét negativt ord hendes vej fra nogen andre end mig selv. Jeg tror, det er et barnligt udtryk for kærlighed i sådan en relation, hvordan man i kampen for at banke hinandens ydmyghed på plads i virkeligheden kommer til at udtrykke en mærkelig form for omsorg. Der var jo ingen tvivl i vores relation om, at vi var *på hinandens hold* på trods af den barnlige konsensus om, at man stak til hinanden, når man kunne.

Jeg har aldrig skændtes på samme måde med min lillesøster - det ville nok heller ikke være helt fair med en 15-årig mod en syvårig. Nej, det var og er en helt anden relation, jeg har til hende. Her blev det min tur til at være i førertrøjen og vise vejen for min lillesøster. Det er sjovt, hvordan det relationelle aspekt bliver så

tydeligt, når man på én og samme tid kan have så forskellige roller i de relationer, man indgår i. Min rolle i relationen til min lillesøster er milevidt forskellig fra den rolle, som jeg har til min storesøster. I mine teenageår betød det, at mens jeg var midt i min bragende teenageusikkerhed, agerede jeg en slags sørgelig parodi på et forbillede for min lillesøster.

Det er alligevel en spøjs ting, at man som så ung prøver at være én, som nogen skal se op til, samtidigt med at man egentlig har svært ved at se meget længere end sin egen bumsefyldte næsetip. Det betød nok også, at bestræbelsen på at være et forbillede for hende varierede med lysten, jeg lige havde. Nogle gange nød jeg at hjælpe hende og søgte den del af relationen, men andre gange syntes jeg bare, hun var i vejen for, hvad end der nu lige bragede afsted i min snævre forståelse af verdenen. Jeg mener, hvad skulle man med en syvårig, når man brugte samtlige af sine hjerneceller på at regne ud, hvordan man kunne slippe ind på Buddy Holly som 16-årig? Svaret er, at man egentlig ikke rigtigt orker den syvårige. Jeg føler, at det er den fede del ved et søskendeforhold: nemlig at man ikke konstant behøver at vælge hinanden fra og til. Det er ikke som en veninde, hvor du er nødt til at søge hinanden for at vedligeholde et venskab – i hvert fald ikke mens man bor hjemme. Det var ligesom mere bare et livsvilkår, at den relation indgik i min hverdag, og at mine søstre var nogen,

som jeg hele tiden måtte forholde mig til. Nogle gange er det nemlig netop i de små finurligheder, der fører med en sameksistens, at man faktisk opnår de dybe relationer.

Det tror jeg i virkeligheden er essensen af søstreforholdet for mig: at det hele ikke behøver at være så eksplicit. Kærligheden er implicit i de små handlinger, som man hele tiden gør for hinanden, men som man ikke ænser i sin travle hverdag. Det betyder, at selvom man er en egocentreret 15-årig, så formår man alligevel at udtrykke en form for omsorg – som fx når man en gang imellem

der ikke har været nogen bevidst intention om at skabe den.

I overgangen fra barn til voksen kræver det en ny definition af ens søskendeforhold. Pludselig skal man forstå hinanden i kraft af, hvordan man er som personer og ikke bare ud fra, at man tilfældigvis bor under det samme tag. Det er et ret sårbart stadie, fordi man ofte udvikler sig ret forskelligt, hvilket betyder, at der kan opstå en afstand, som ikke var der tidligere. Omvendt er det helt fundamentale ved relationen dog også, at man deler det grundlag, man ser verdenen ud fra. Et grundlag, som ikke ændres af, at man bor i

“Det tror jeg i virkeligheden er essensen af søstreforholdet for mig: at det hele ikke behøver at være så eksplicit.

kedede sig og lavede det klassiske søskende-move, hvor man tripper ind på hinandens værelse uden rigtigt at sige noget, men egentlig bare for at være i hinandens selskab eller måske irritere den anden. Det tror jeg egentlig ikke, at man bør undervurdere betydningen af. De små handlinger, som tilsyneladende kan virke trivielle, men som egentlig rummer flere store ord, end der overhovedet eksisterer i en teenage- eller børnehjernes ordforråd. På den måde er den implicitte søskendekærlighed en meget uskyldig form for kærlighed, fordi den ofte opstår på trods af, at

hver sin by og forfølger hver sin drøm. Jeg lever et vidt forskelligt liv fra begge mine søstre, og selvom det ikke i sig selv er et problem, stiller det ikke desto mindre nye krav til os. Det kræver, at man husker at pleje den – til tider – skrøbelige barnekærlighed, som ellers er så fin. Derfor en lille opfordring herfra til at passe på de nostalgiske relationer, som vi bærer med videre. Det må udgøre enden på min lille hyldest til det turbulente søsterskab – jeg har alligevel for længst overskredet den grænse af sentimentalitet, som normalvis tolereres i vores forhold.

Reportage: Kvinders rettigheder i Jordan

EMILIE TRÆRUP NYGÅRD // emilie@nygard.dk

Jordan er et lille land i Mellemøsten, der grænser op til Syrien, Saudi Arabien, Irak og Palæstina/Israel. Det ligger altså lige i smørhullet af dybt betændte konflikter, men alligevel formår landet ikke at tage del i disse. Mange fra den vestlige verden ved hverken, hvad Jordan er, eller noget om landets samfundsmæssige struktur. I Vesten har vi også en del forudindtagede holdninger til, hvordan kvinder er og behandles i Mellemøsten. Men hvordan står det reelt til med kvinderettigheder, og hvilke fordomme har Vesten, som måske ikke ligner det Jordan, mange jordanere forholder sig til hver dag?

Yderst til venstre sidder Diana Ishaqat og yderst til højre sidder Dana Ishaqat. I midten er deres to yngre søstre.

Jeg har været på tur i kongeriget og talt med Dana og Diana Ishaqat, som er søstre og begge født og opvokset i Jordan. Dana arbejder som freelancer i mediebranchen og beskæftiger sig med alt fra at lave musikvideoer til at være influencer på Instagram. Hun har en bachelorgrad i engelsk sprog og litteratur. Diana, som er Danas storesøster, har en kandidatgrad i Medier, Kampaner og Sociale forandringer fra

London. Hun arbejder i øjeblikket som Program Manager hos IM Swedish Development Partner, og hun har førhen arbejdet hos Save The Children Jordan. De er en del af et mindretal i Jordan, der hedder tjerkessere. Historisk set flygtede tjerkesserne fra det nordvestlige Kaukasien, og i dag er omkring 3 procent af den jordanske befolkning tjerkesserer. Foruden at tale arabisk, så er de fleste tjerkessere også fly-

dende på russisk.

Når det kommer til ligestilling i Jordan, er uddannelses- og sundhedssektorerne de mest ligestillede. Dana mener, at det i Amman, Jordans hovedstad, er "unormalt, hvis ikke begge køn har en bachelorgrad". Ifølge UNESCO er 52 pct. af alle universitetsstuderende i Jordan kvinder. Det betyder dog ikke, at det nødvendigvis er lettere for kvinder at få et job efter

endto uddannelse. Hele 30 pct. af kvinder med en universitets- eller længere videregående uddannelse er uden arbejde, selvom Jordan er det land i Mellemøsten med højest læse-og skrivefærdighed.

Dana mener, at selvom det tidligere har været kulturelt indlejret, at kvinder blev hjemme for at ordne det huslige, ser man nu, hvordan den unge generation af kvinder i langt højere grad søger jobmuligheder og bliver finansielt uafhængige. Diana er enig i, at flere kvinder er kommet ud på arbejdsmarkedet, men at det i højere grad skyldes dårlig økonomi. Derudover påpeger hun, at der stadig er tilfælde af familier, hvor *"manden tager kvindens indtjening og kun giver hende nok penge til transport til og fra arbejde"*. Alligevel har flere kvinder i Jordan økonomiske midler end tidligere. Derudover kan man også tænke over, at det kun er 141 år siden danske kvinder fik retten til at hæve og administrere egen løn.

Diana mener, at en af de misforståelser om Mellemøsten, Vesten har, er, at kvinder er passive i kampen om ligestilling. Som hun selv siger, så står *"kvinder i spidsen for andre kvinders kamp. Hver især gør kvinder det, de kan, i det omfang de kan. Nogle gange er det ikke sikkert at sige fra, og mange kvinder risikerer deres sikkerhed ved at gøre lige netop det"*. De risikerer deres sikkerhed, da de kan blive ofre for trusler, ærekrænkelser, kampagner eller lækager af personlige dokumenter eller fotos. En anden

af de vestlige misforståelser er i forhold til islam. Diana fortæller, at mange religiøse figurer arbejder på bedre feministiske fortolkninger af islamistiske love og traditioner. Et eksempel på dette er *@feminist_movement_jo*, der ifølge Diana forsøger at publicere nye fortolkninger af islam på en måde, der taler til kvinder.

Dana mener også, at man bare skal nævne, at Jordan ligger i Mellemøsten og så strømmer fordommene til. Automatisk lyder Jordan som et farligt sted til det vestlige øre, hvilket hun slet ikke selv mener er tilfældet. Det stemmer også overens med, at Jordan scorer 39,96 i et indeks over kriminalitet fra Numbeo – til sammenligning scorer Danmark 26,22 og Frankrig 51,99. Diana pointerer dog, at der stadig foregår æresdrab og vold i hjemmet. Dette er fortsat et problem, og det er ofte udokumenteret og urapporteret. Dana synes også, at der i den vestlige verden er en misforståelse, når det kommer til arrangerede ægteskaber. Hun mener, at *"selvom det stadig kan forekomme i nogle familier, så er det enormt usædvanligt nu til dags"*. Derudover nævner hun, at familier i større byer er mere frisindede end i landområderne, hvilket gør sig gældende i de fleste lande.

To af de ting, Dana dog ville ændre, er den beskyttelse, mænd fortsat har, når det kommer til både skilsmisser og arverettigheder. Modsat Danmark, hvor man kan blive gift i retten, så det er registreret hos myndighederne,

foregår vielsen kun religiøst i Jordan. Det vil sige, at det sker ved Sharia-lov, hvis man er muslim. Derfor er det også sværere at blive skilt. Det samme gør sig gældende, når det kommer til arv.

Generelt vurderer både Dana og Diana, at de nye generationer af kvinder især mobiliserer sig gennem sociale medier. Både ved at være med til at skabe politisk og social legitimitet for feminismen, men også fordi der i sociale medier er enormt mange nye jobmuligheder for kvinder. Flere grupper eller enkeltpersoner bruger også sociale medier til at promovere feministiske værdier. De mener, at indsatserne fra civilsamfundet og kvinderettighedsorganisationer har bidraget til forbedring og fremskridt. Der er i dag langt lettere at få adgang til feministisk litteratur og koncepter samt hjælp online.

Diana fortæller, at *"organisationer, der hjælper kvinder, har langt flere ressourcer og finansiering end tidligere"*. Derudover er der flere kampagner, der efterspørger forbedret lovgivning samt kapacitetsopbygning af køn og kvinder i civilsamfundet. Dette er alt sammen med til at gøre livet for Diana og Dana selv, deres yngre søstre og den næste generation bedre. Dana beskriver selv den proces, der foregår og de nye generationer: *"Med hver generation bliver kvinder mere frigjorte, modige og åbenhjertige. Det bliver kun bedre, når forandringerne kan blive følt og set, fremfor kun snakket om"*.

Én gang incel – altid incel?

AF MARTINE VILLUM BRUMSBJERG // martine.brumsbjerg@outlook.dk

På Reddit findes en alenlang tråd med intet mindre end 2300 kommentarer, hvor ex-incels deler ud af erfaringer og tanker ovenpå deres exit. Det er på sin vis paradoksalt, at denne tråd er at finde på Reddit, hvor incels tidligere har trivedes i bedste velgående – men også smukt, at ex-incels er at finde på selvsamme medie, hvor mange angiveligt har ladet sig suge ind i det sorte hul, som bevægelsen må siges at være.

Du har måske hørt om dem før; incels. Mænd, der føler sig så uretfærdigt behandlet af attraktive kvinder – såkaldte Stacy's – at de griber til ekstremt had og sågar terrorhandlinger mod kvindekønnet generelt. Incel står for "involuntary celibate" – ufrivilligt cølibat. Bevægelsen er et eksempel på det ultimative offerkort, man kan vælge at smide på disken. Intet er nogensinde din egen skyld, når du konverterer til incelideologien. At lade sig indrulle i sådan en bevægelse virker som så drastisk en beslutning, at det er svært at forestille sig, at en tilhænger skulle ændre sig og tage afstand på et senere tidspunkt. Men Reddiltråden for ex-incels er modbeviset.

Hvis du tænker, at incelbevægelsen er blevet skabt af en flok vrede mænd, hvilket ville være en plausibel fortælling, så tager du fejl. Incelfællesskabet blev skabt ved et uheld af en kvinde. Alana, som skaberen af incelfællesskabet hedder, sad i Toronto i 1997

og følte sig som et udskud, hvad angik kærlige forhold, hvorfor hun kom på begrebet incel. Hun ønskede at skabe et fællesskab, hvor andre incels kunne skrive sammen og dele erfaringer. Således ønskede hun egentlig blot at mindske ensomhed blandt mennesker, som havde lidt svært ved at finde vej gennem den jungle, som kærlighedslivet kan være.

Da Alanas datingliv begyndte at blive bedre, valgte hun at forlade fællesskabet. Meningen var dog, at fællesskabet skulle leve videre – og da hun forlod fællesskabet, var det begrænset med mænd, der havde en usund holdning til kvinder. Der var et par enkelte, som kunne have svært ved at forstå, at kvinder ikke har pligt til at tilfredsstille deres behov, men det var ikke i et omfang, hvor det var et reelt problem.

Som tiden gik, udviklede incelfællesskabet sig til en bevægelse fyldt med had og offermentalitet. Et forum, hvor et par blev gift

efter at have mødt hinanden og forstået hinandens ensomhed, udviklede sig til et forum, hvor en mand ved navn Elliot Rodger blev hyldet som helt efter at have dræbt seks mennesker med kniv i Californien, inden han skød sig selv. Herefter fulgte endnu et terrorangreb, hvor en incel ved navn Alek Minassian hyldede Elliot Rodger ved at køre en varevogn ind i en menneskemængde i Toronto. 10 mennesker måtte lade livet på den konto, og igen blev en incelterrorist idoliseret i miljøet.

Hvorfor bliver visse mænd tiltrukket af incelbevægelsen?

Det interessante er selvfølgelig, hvorfor nogle mænd ønsker at blive en del af bevægelsen, og hvordan de overhovedet finder frem til det uhyggelige fællesskab. I den førnævnte Reddiltråd nævnes der mange forskellige grunde, som har betydning for, at nogle har ønsket at blive en del af incelbevægelsen.

En del af kommentarerne på Reddit peger på, at der i en del amerikanske film bliver skildret nørder, som ender med at få den lækre pige i sidste ende, hvilket har givet de ”ægte nørder” en følelse af, at der måtte være noget galt med dem, fordi det aldrig lykkedes for dem i virkeligheden. Andre peger på de klassiske romantiske highschool-komedier som en faktor. Du kender sikkert scenariet, hvor den søde fyr altid ender op med den søde pige og sørger for at vippe den flotte – men ret uduelige – fyr af pinden. Især sidste eksempel var der mange af kommentarerne, der berørte.

At se film, hvor den søde fyr altid får, hvad han vil have i sidste ende, har givet nogle mænd en forestilling om, at så længe de bare var søde, så kunne de forvente at få, hvad de syntes, at de fortjente. Flere beskriver, hvordan de blev chokerede over, at de ikke kunne score ved at være flinke, for det var det, de troede, der skulle til. Det blev til en vre-

de og følelse af uretfærdighed, som langsomt udviklede sig til en glidebane, hvor banen var smurt ind i en blanding af koncentreret selvmedlidenhed og egocentrisk offermentalitet. I en af kommentarerne blev det beskrevet meget præcist, hvordan tankegangen har været blandt disse mænd: ”Jeg har været flink, nu skylder du mig et blowjob.”

Hvad disse mænd især har til fælles er, at de altid har følt sig som sociale udskud. De fleste fortæller om, hvordan de var socialt akavede i de afgørende teenageår og ikke fik socialiseret med andre i særlig høj grad, hvilket formindskede deres chancer hos det modsatte køn yderligere, da de skulle videre på college. De fortæller om mobning og en følelse af isolation.

Det er på sin vis betryggende, at de på trods af dårlige erfaringer fra de afgørende år i deres udvikling overordnet set har formået at holde sig fra de hardcore incel-

miljøer – om end mange har stået på dørtærsklen til dem. Efter flere år som selvudråbte tabere og nørder oplevede en stor del af dem ellers en tiltagende vrede – men nu er de blevet klogere og har ændret deres mindset. Hvordan har det kunnet lade sig gøre for netop disse ex-incels i Reddittården, når det ikke har kunnet lade sig gøre for andre, som ellers har lignende historier fra deres ungdomsår?

Generelt er der mange, der skriver, at de debatter, som incelmiljøet forsøger at tilvejebringe, egentlig er spændende i sig selv. De handler jo netop om, hvordan samfundet isolerer mennesker, som ikke nødvendigvis er særligt gode til sociale interaktioner. Denne debat er sådan set fornuftig nok, men fordi de, der trækker overskrifter fra incelmiljøet, er så forskruede, vil de færreste ”almindelige mennesker” tage samtalen med dem om, hvordan man kan forebygge, at nogle bliver så isolerede.

Hvorfor forlade incelmiljøet?

Som jeg startede med at skrive, så kunne man være tilbøjelig til at tænke, at hvis man først var blevet en del af incelmiljøet, ville det være utroligt svært at komme ud af det igen. Heldigvis bliver den påstand modbevist i tråden på Reddit. Det er muligt, hvis man indser, at det er en selv, den er gal med. Dette har de fleste kommentarer til fælles.

Efter måneder eller sågar år, hvor en særlig offermentalitet og vrede har fyldt hos disse unge mænd, indser de, at deres ulykkelige situation ikke skyldes andres opførsel eller i særdeleshed kvinders opførsel, men derimod at de selv har valgt at grave sig ned i et dybt hul. En bruger beskriver, hvordan det gik op for ham, at hvis han var en af det modsatte køn, så ville han faktisk ikke være tiltrukket af sig selv. Hvordan kunne han så forvente, at andre ville være det? Han fortæller om, hvordan han efterfølgende lærte at elske sig selv og behandle sin krop pænt. Man kan komme langt med god hygiejne og en fornuftig livsstil.

Der er ingen i tråden, der beskriver, at de følte glæde ved at falde ned i incelhullet. Tværtimod blev deres problemer kun endnu værre, og negative følelser tog yderligere over.

En enkelt bruger i tråden kommer med en relativt morsom påstand om, at hvis du sagde til incels, at samme princip gjaldt for dem som det, de mener, skal gælde for kvinder, så ville de blive ekstremt utilfredse. De ville aldrig selv ac-

ceptere at skyldte en kvinde sex, hvis de ikke var tiltrukket af hende, og hvis deres "gæld" udelukkende baserede sig på, at hun havde været flink.

Hvorfor kan nogle slippe fri af miljøet, mens andre bliver terrorister?

Svaret er egentlig simpelt og gør sig også gældende for andre hårde miljøer. Der findes almindelige mennesker med empati, som i momenter af deres liv kan miste fodfæste og blive indblandet i voldsomme bevægelser, som de senere vil kunne slippe ud af igen, såfremt de ønsker det. Samtidig findes der mennesker, der har psykiske lidelser og personlighedsforstyrrelser, som gør det sværere for dem at skelne mellem rigtigt og forkert. Tænker man på seriemordere, så har de også oftest nogle barske historier med fra barndommen, men det er der jo mange mennesker på jordkloden, der har – og alligevel er det ikke alle med en traumatisk barndom, der bliver seriemordere.

Det uhyggelige ved incelbevægelsen er, at den er en katalysator for, at mennesker med afvigende personligheder kan finde sammen i et voldeligt fællesskab. Specielt når man er kvinde og skal forholde sig til, at der findes grupper, som ønsker at forulempe en og sågar tage livet af en, så gør det kun alting værre, at terrorister ofte har afvigende personligheder, for så kan man ikke snakke dem til fornuft. Terrorismen som handling rummer mange aspekter, som mennesker med en afvigende personlighedsstruktur

(tidligere kaldet psykopater) også søger i deres daglige liv; kontrol, angst hos andre, magt og opmærksomhed.

Med det sagt er der uden tvivl også nogle i bevægelsen, som ikke har afvigende personligheder, men som er blevet lullet ind i en fortælling, som giver dem en følelse af at høre til. Af den grund er det stadig vigtigt at møde bevægelsen med åbne øjne og ører. Ikke for at have medlidenhed med dem, men for at forstå hvorfor nogle overhovedet kommer så langt ud, og hvordan det kan undgås. Hvad angår medlidenhed, så er den svær at finde over for hardcore incels, for der kommer et punkt, hvor et menneske tager så lidt ansvar for sig selv, at man ikke kan andet end at tænke, at de i virkeligheden ikke selv er interesserede i at få det bedre. At påtage sig rollen som det ultimative offer har aldrig bragt nogen videre fra en traumatisk eller svær periode.

Forebyggelse er enormt vigtigt, og der er uden tvivl en pointe i, at social isolation aldrig har gjort noget godt for nogen, som nogle af kommentarerne også forsøger at påpege, at incelbevægelsen jo sådan set blot ønsker at bringe frem i lyset – og det er helt sikkert en vigtig debat. Det er bare svært at tage den debat seriøst, hvis den igen og igen bringes op af en mand, der står med et hædefuldt tastatur i den ene hånd og et ønske om drab på kvinder i den anden.

POLITOLOGISK FORENING

Kære IFSK

Kalenderen skriver februar og vi påbegynder den sidste vintermåned, før bogen springer ud og foråret atter vil være over os. Forhåbentlig er alle kommet godt igennem eksamensperioden og er klar til ti fede dage på ski i Avoriaz. Februar måned skulle også gerne være måneden, hvor de sidste restriktioner bliver løftet og vi igen kan danse tæt og spise spaghetti kødboller som lady og vagabonden, uden dårlig samvittighed.

Vi har flere fede arrangementer i pipeline. Fx har vi en debat om en ny klimareform, af ingen ringere end Michael Svarer, som finder sted den 21. februar. Derudover vil der være PF-fester den 25. februar og den 4. marts, samt en lang bar den 11. marts.

Dog vil vi i den

nuværende bestyrelse, være at finde på den anden side af baren, eftersom vi træder af og en ny bestyrelse snart skal vælges ind.

Den 17. februar afholder vi nemlig generalforsamling, hvor I, medlemmerne, skal vælge en ny bestyrelse. Der vil være gratis øl i lange baner, så kom og sæt dit præg (eller stil op) på/til den nye bestyrelse. Vi, i den nuværende bestyrelse vil gerne sige tak for et fantastisk år, der på trods af en pandemi, alligevel har indeholdt arrangementer af faglig, festlig og kulturel karakter.

// PF - Parlamentarisk partystarter

KOM FORBI TIL REDAKTIONSMØDE

Mandag kl. 14.15

OBS: DER ER MULIGHED FOR, AT VI FINDER NY MØDETID FOR SEMESTRET, SÅ HOLD DIG OPDATERET I VORES FACEBOOKGRUPPE

Har du lyst til at være foreningsaktiv, møde en masse søde mennesker på tværs af studiet og udfolde dine kreative evner?

Du skal bare ansøge om at være med i vores facebookgruppe “Kandestøberens Skribenter”, hvor der bliver lagt et link op til mødet. Alle er velkomne!

På møderne diskuterer vi blandt andet tema- og artikelidéer til bladet, hygger en masse, og snakker om alt det, der rør sig - både her på instituttet, i samfundet og vores egen studiehverdag. Vi kan altid bruge skribenter, podcast'ere, arrangører af sociale arrangementer og alle, der har gode idéer til foreningen.

Kom, hvis du har nogle sjove, skøre, faglige eller aktuelle idéer til Kandestøberen, eller kig forbi til et møde for at opleve, hvad det hele handler om!

POLITOLOGISK BOGFORMIDLING

- HVIS DU FÅR FOR LIDT FRA 12 TIL 1

Kære studerende på IFSK

Vinteren er ved at være ovre og det betyder at foråret (og sommeren) står for døren, hvilket vi glæder os umanerligt meget til i PB. Det betyder dog også, at det blevet tid til Generalforsamling i PB, hvor vi vil fremlægge årets gang i PB og vigtigst af alt: Vi skal have valgt en ny bestyrelse til 22/23. Spørg endelig bestyrelsen, hvis I overvejer at stille op!

Det hele løber af stablen den 17. marts i forhistorisk, så skynd dig af holde den aften fri i din kalender. (Se facebook begivenhed også)

Følg med på vores instagram/facebook/hjemmeside, hvor mere information om pensum vil følge eller skriv til os på pb@ps.au.dk.

Glædelig forårshilsner
PB Bestyrelsen 21/22

Musik-Magistraten:

AF JEPPE KJÆRGAARD // jkjaergaard0304@gmail.com

Velkommen til Musik-Magistraten. Her vil jeg månedligt trække nogle af mine yndlingsalbums ned fra musikhylden og fortælle om, hvordan og hvorfor de er specielle, og hvorfor du skal give dem et lyt og gøre dig selv en tjeneste.

Velkommen til årets første udgave af Musik-Magistraten. I 2021s sidste blad kastede jeg mig ud i et større projekt, hvor jeg vil udvælge ét favoritalbum fra hvert år siden 1960 og op til i dag. Sidste måned dækkede jeg 60'erne, hvilket leder let og elegant op til denne måneds årti: 70'erne.

Jeg føler lidt, at overgangen fra 60'erne til 70'erne er som at overvære momentet, hvor Yohan Blake overgiver stafetten til Usain Bolt i slutningen af Jamaicas rekordhurtige 4x100m ved OL i 2012 (gå ind og se det nu, hvis det ikke står frisk i erindringen). I forvejen ser det hele ud til at gå så stærkt, at det umuligt kan blive toppet. Men alligevel formår hastigheden at blive skruet endnu mere op, og vi står nu med et overflødhedshorn af formidable værker fra nogle af historiens mest ikoniske kunstnere. Dette skyldes ikke kun de kreative hjerner, der står som blændende stjerner i fortidens horisonter, men også at der skete nogle ekstreme teknologiske fremskridt. Selve teknikken ved indspilnings-

gen af musikken blev markant forbedret, men det er også i denne periode, hvor der virkelig kommer gang i den elektroniske musik og de synthesizers, som har præget musikken lige siden. Derfor er 70'erne et årti, der står som ekstremt formativt, og er umiskendeligt et af de vigtigste kapitler i musikleksikonet.

Som i sidste måneds udgave af Musik-Magistraten har jeg ikke kunne holde mig til kun at nævne et enkelt album fra hvert år. Derfor vil der være nogle "honorable mentions", som jeg også stærkt anbefaler alle at give et lyt. Lad os springe ud i det!

1970 – Bitches Brew, Miles Davis

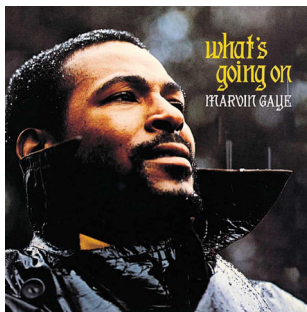
Miles samlede i 1969 et stjerne-spækket hold til 3 indspilnings-

sessioner i New York. Alle sad med sit instrument i en halvcirkel med Miles Davis i midten. Han havde ikke arrangeret et eneste stykke af den musik, de skulle til at spille, da han ville indfange improvisationens flamme og ikke (i hans egne ord) "some prearranged shit". Bandet spillede 3 timers uafbrudte liveindspilninger over de 3 dage, hvilket resulterede i et formidabelt album på lidt under 2 timer, der syder og bobler som intet andet.

Bitches Brew vil altid stå for mig som noget af det absolut mest menneskelige, noget af det mest kaotiske og mest levende musik, der eksisterer. Det kræver virkelig, at man er i humøret til det, men det er decideret euforisende at høre hele albummet igennem. Gå til det med forsigtighed – men gå til det!

Honorable mentions: *Paranoid* af Black Sabbath, *Bryter Layter* af Nick Drake og *Stone Flower* af Antônio Carlos Jobim.

De bedste albums fra 1970'erne

1971 – What's Going On, Marvin Gaye

Kort sagt er *What's Going On* det lækrest lydende album, der nogensinde er blevet lavet. Det lyder så godt! Tag det i ørene lige nu! Jeg ved, at dine trommehinder vil smelte til fløde ved de første saxofontoner. Efter Marvin Gayes formidable stemme går på scenen, er der ingen stopknap for den smukke forestilling, der er sat i gang. Albummet er mesterligt skruet sammen, og hvert nummer flyder glat over i det næste. Dette medvirker til en overordnet følelse af grænseløshed, der er gennemgående gennem helt værket og kun bliver forstærket af den instrumentale dybde, der underlægger hvert nummer.

Ikke nok med, at musikken isoleret set var af enorm kvalitet, italesatte Marvin Gaye de politiske og personlige problemer, som han

stod overfor som sort amerikaner i sin tid. På denne måde blev *What's Going On* det måske mest centrale værk, der gav en ny musikalsk platform for sorte i USA, hvor de for alvor kunne udtrykke sig politisk og ærligt, men også med et helt nyt musisk ambitionsniveau.

Honorable mentions: *Hunky Dory* af David Bowie, *Led Zeppelin IV* af Led Zeppelin, *Tago Mago* af CAN, *Meddle* af Pink Floyd og *Journey in Satchidananda* af Alice Coltrane

1972 – The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars, David Bowie

Det første nummer på albummet, *Five Years*, er et af mine absolut yndlingsåbningsnumre på noget album. Fra stor- og lilletrommens ensomme indmarch udvikler nummeret sig til et desperat popapokalyptisk opråb, som sparker døren ind til et af

70'ernes største albums. Resten af albummet er fyldt med karismatiske pop/rock-numre med melodier, der med sikkerhed vil hemsøge hjernen resten af dagen. Da dette album var min introduktion til Bowie og grundet utallige gennemlytninger, er det svært at beskue det med et gran af objektivitet. Alligevel vil jeg påstå, at hvert nummer er fyldt med en fantastisk nostalgisk sentimentalitet, som jeg håber, at du også kan finde et hjem i, og som eventuelt kan være en introduktion til den fantastiske personlighed, som David Bowie var.

Honorable mentions: *Talking Book* af Stevie Wonder, *Neu! af Neu!*, *Ege Bamyasi* af CAN, *Supperfly* af Curtis Mayfield og *Pink Moon* af Nick Drake

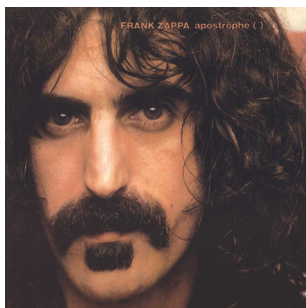

1973 – Dark Side of the Moon, Pink Floyd

Der er blevet sagt langt mere, end hvad godt er om dette album

– både på godt og på ondt. Igen er det et album, der for mit vedkommende er svært at lytte til med et objektivt øre, da det har haft en så central placering i min opdagelsesrejse gennem musikken. Ud over de ekstremt gode numre og fantastiske musikerskab, der er på udstilling i numrene, som glider sammen til ét enestående værk, lyder hele albummet bare så sindssygt godt. Det lyder godt i den forstand, at det er et produktionsmæssigt mesterværk. I stedet for at sige så forfærdeligt meget konkret om musikken herpå, vil jeg bare opfordre dig til at tage høretelefoner på, skrue rigtig godt op og bare sætte pris på, hvor veldefineret og præcist lydbilledet er. På denne måde vil du med stor sandsynlighed få følelsen af, at du får lov til at kysse med atmosfærens ydre grænse fra dit eget værelse.

Honorable mentions: *Innervisions* af Stevie Wonder, *Head Hunters* af Herbie Hancock og *Larks' Tongue in Aspic* af King Crimson

1974 – *Apostrophe (')*, Frank Zappa

Det er intimiderende at træde ind i Frank Zappas verden. Først og fremmest er hans bagkatalog så massivt, at det næsten er umuligt

at finde et sted at starte. Dernæst er det umuligt at finde grænsen mellem satire og genuint vel-skrevne og eksperimenterende numre.

På *Apostrophe (')* mestrer han dette format og leverer et sæt af numre, der er fyldt med skøre sangstrukturer, genremixes af blues, rock, jazz, soul mm. og hæsblæsende guitarsoli. Derudover kan jeg ikke lade være med at sidde med et konstant smil på læben gennem hele albummet. Blandt andet handler de første to numre, *Don't Eat the Yellow Snow* og *Nanook Rubs It*, om en drøm, hvor Zappa blander en pelsfanger ved at give ham en vasker i pisse.

Honorable mentions: *Phaedra* af Tangerine Dream, *Autobahn* af Kraftwerk og *Taking Tiger Mountain (By Strategy)* af Brian Eno

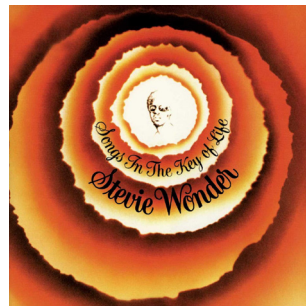

1975 – *Another Green World*, Brian Eno

Another Green World er et mærkværdigt album. Det er muligvis mit yndlingsalbum nogensinde, men jeg har ekstremt svært ved at sætte en finger på hvorfor. Albummet repræsenterer et tidspunkt i Enos karriere, hvor han har en fod i to lejre. På den ene side arbejder han i den art-rock-

ede afdeling, som han har gjort på sine forrige albums, og samtidig begynder han at arbejde i de ambiente lydlandskaber, hvilket nok er det primære, der definerer hans karriere i dag. Men lige præcis i denne overgang sker der noget magisk. I en konstant vekslen mellem det hverdagsnære og abstrakte, finder man på *Another Green World* et enestående musisk refugium, hvor man kan indrette sit eget personlige univers i de enkelte numre. Det første nummer kan godt være lidt specielt ved første lyt, så start eventuelt med en sang som *Becalmed* eller *The Big Ship* for at få en idé om, hvad der også er på albummet.

Honorable mentions: *Wish You Were Here* af Pink Floyd, *Neu! '75* af Neu!, *Mothership Connection* af Parliament og *Expensive Shit* af Fela Kuti

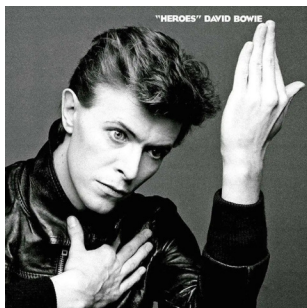

1976 – *Songs in the Key of Life*, Stevie Wonder

Jeg er så taknemmelig for, at *Songs in the Key of Life* eksisterer. I time og 45 minutter(!), og der er ikke ét sekund, der ikke er beundringsværdigt. I dette overflødhedshorn af skønhed og livsglæde finder man det ultimative testamente til det geni og eklatante musiktalent, som Stevie

Wonder er. Hvis man har brug for et soundtrack til sit livs bedste dage, så er det her nok den bedste kandidat, jeg kan finde frem.

Honorable mentions: *Station to Station* af David Bowie, *A New World Record* af Electric Light Orchestra og *Sowiesoso* af Cluster

1977 – “Heroes”, David Bowie
“Heroes” er indspillet i Hansa Studios i Berlin, lige ved Berlinmuren, og produceret og skrevet i samarbejde med Brian Eno og Tony Visconti. Bowie og co. formåede på formidabel vis at lave sange, der havde skelettet af pophits, men var udklædt i deformation kostumer, som skitserede den konfliktfyldte atmosfære, som hærgede udenfor studiets vinduer. Dette gælder primært for den første side af pladen (til og med *Blackout*), hvor den anden halvdel giver plads til ambiente lydbilleder, der guider lytteren rundt i en tumultarisk verden. 1977 er dog et fuldstændig sindssygt musikår, så jeg er nødt til at give lidt ekstra plads til at fremhæve flere albums end sædvanligt.

Honorable mentions: *Low* af David Bowie, *Animals* af Pink Floyd, *Rumours* af Fleetwood Mac, *Exodus* af Bob Marley &

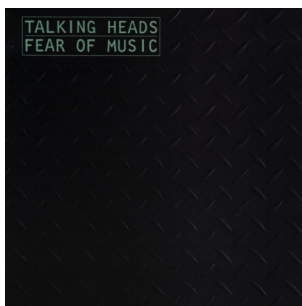
The Wailers, *Funkentelechy* vs. *the Placebo Syndrome* af Parliament og *Zombie* af Fela Kuti

1978 - One Nation Under a Groove, Funkadelic

Hvis jeg har en lidt dårlig dag, skal der til tider ikke mere til end at smide dette album på. George Clintons output gennem 70'erne gennem både Funkadelic og Parliament var så formidabelt og indflydelsesrigt, at man kunne skrive en Ph.d.-afhandling om det. Jeg vil nøjes med at sige, at hvis du gerne vil funkyes helt op fra slap, kan jeg anbefale dig at forsvinde i One Nation Under a Groove's numre, der virkelig giver sig selv tid og lov til at groove sig langt ind under huden på dig.

Honorable mentions: *More Songs About Buildings and Food* af Talking Heads, *Music for 18 Musicians* af Steve Reich, og *Ambient 1: Music for Airports* af Brian Eno

1979 – Fear of Music, Talking Heads

Jeg mindes at have hørt et citat, der sagde, at Talking Heads er et punkband, der gjorde alt, hvad de kunne for at blive et funkband. På mange måneder lykkedes de med dette i 80'erne, men de slap heldigvis aldrig sin insisteren på at inddrage skæve elementer og ængstelige vokalfraaseringer fra den fantastiske frontmand, David Byrne. Specielt på *Fear of Music* står denne kontrast klart, og det skaber et personlighedsforvirret mesterværk, der indeholder sange, som det ekstremt danceable *Life During Wartime*, det post-punkede *Joy Division*-inspi- rerede nummer *Memories Can't Wait* og den søde ballade *Heaven*.

Honorable mentions: *The Wall* af Pink Floyd, *Off the Wall* af Michael Jackson, *Tusk* af Fleetwood Mac og *Solid State Survivor* af Yellow Magic Orchestra

Tour de Fastelavnsbolle

AF MARIAM MOLAVYZADA // mmari.mola1@gmail.com

& EMILIE HERTZ IVERSEN // emiliehertz99@gmail.com

Mens tanken om en Tour de fredagsbar i nærmeste fremtid virkede lidt fjerne, kom vi fra Kandestøberen på et genialt alternativ: 'Tour de Fastelavnsbolle'. Oplevelserne har meget tilfælles. Man kommer rundt til mange nye afkroge af byen, man indtager ca. samme mængde kalorier og man vil i høj grad side tilbage med en følelse af fysisk ubehag og en høj grad af fortrydelse af sine tidligere handlinger. For at spare jer for bagsiden ved en 'Tour de Fastelavnsbolle' og de ca. 5000 kalorier vi har indtaget, vil vi nu dele vores mange opdagelser med jer for at sikre, at I kan bruge jeres SU fornuftigt i denne fastelavnsbollejungle.

Vi har valgt at sammenligne de ni fastelavnsboller på ens parametre for at sikre højest mulig målingsvaliditet i dette studie.

1. Mor Anna

Fra charmerende og velduftende Mor Anna, som ligger i Mejlgade smagte vi to forskellige varianter.

1.1 Lemon-curd og citronflødeskum.

Samlet bedømmelse ★★★★★

Smag ★★★★★

Wienerdejen sad lige i skabet og man kunne smage det gode håndværk – dog heldigvis ikke det blod, sved og tårer, vi antager, der er lagt i. Citronsmagen var god og mild, men der manglede smag til at spille op mod citronen. Kon-

sistensen blev ligeledes meget flødet, da curden og cremen nærmest smeltede sammen og blev lidt for meget af det samme.

Udseende ★★★★★

Flot mønster på toppen, der lige løfter fastelavnsbollerne fra Mor Anna over niveau. Wienerdejen er også super smuk, og der var kærlighed i luften, da vi studerede dejen.

"Wild-factor" ★★

Citroncurden giver lidt tangy wildness

1.2 Hindbærversionen

Samlet bedømmelse ★★★★★

Smag ★★★★★

Et utroligt vellykket take på den klassiske hindbærfastelavnsbol-

le. Hindbæren er fuldt ud integreret (DF would be proud, hvis hindbær var brune) i denne bolle gennem forskellige konsistenser med hindbærgelén, cremen og hindbærflødeskumme. Igen får wienerdejen en speciel plads i vor hjerter.

Udseende ★★★★★

Den er opmærksomhedskrævende, når den floter sig med det pangfarvede hindbærstøv. Og pynten er ikke bare pynt – det giver samtidig en intens smag af hindbær, der instantly aktiverer savlkirtlerne.

"Wild-factor" ★★★★★

Det overraskende lag af hindbær-gele giver point her.

2. La Cabra

Samlet bedømmelse ***

Smag ****

Smagene er utroligt godt afstemt, og den friske og ikke-generiske hindbærsmag overraskede os: smager som at plukke et modent hindbær på en sommerdag. FylDET er blevet sprøjtet ind efter bollen er færdig-friturestegt. Havde bollen været bagt med cremen i, ville noget smag have sivet ud i den omkringliggende dej. Dejen er dog super luftig og lækker. Men vi advarer om stor risiko for skuffelse, hvis man forventer en klassisk, gammeldags fastelavnsbollebolle.

Udseende **

Minder om en Berliner, både i form, friture og fordi den er vendt i sukker. Insta-venlig, men ud fra fastelavnsbolleperspektivet er den for langt ude. Lidt ligesom en specialøl, der er kommet så langt ud, at det ikke længere er øl.

"Wild-factor" *****

Denne fastelavnsbolle er virkelig wild. Det er så meget en nyfortolkning, at det faktisk trækker

lidt ned i enden. Men her skal det understreges, at vi er lidt små-konservative, når det kommer til, hvad der går for at være en rigtig fastelavnsbolle, og hvad der ikke gør.

3. Martin Ib (MIB).

Hos MIB på Frichsvej fik vi to skribenter virkelig vores arbejde for, da vi fik indtaget og bedømt hele fire forskellige fastelavnsboller.

3.1 Gammeldags med creme.

Samlet bedømmelse **

Smag ***

Lækker smag af smør, chokolade og vanilje. Lidt tør og tung, da crememængden og dejmængden

ikke er lige afstemt. Skal indtages med en stor kop kaffe, da den ellers kan være lidt svær at få til at glide ned.

Udseende **

Vi er fan af guldstøvet.

"Wild-factor"

Ingen stjerner. En gammeldags er som at vende hjem efter lang tid ude. Det er ikke dens opgave at være wild.

3.2 Gammeldags med hindbær.

Overordnet bedømmelse ***

Smag ***

Lækker overraskelse med marcipan, hvilket man ikke normalt forventer af en åben fastelavnsbolle. Men stadigvæk tør fornemmelse på trods af marmeladen, men god smag og duft af smør. Hindbærmarmeladen er lidt gele-agtig, og vores smagsløg var på dette punkt justeret sig efter bollen fra La Cabra, hvor hindbærsmagen var i top.

Udseende ***

Klassisk. Men formen begræns-

er også de kreative udfoldelsesmuligheder, da der ligesom skal være et hul i midten.

”Wild-factor” *

Der var marzipan i.

3.3 Solbær og Sarah Bernard Mousse.

Samlet bedømmelse *****

Smag *****

Den mangfoldige bolle, der imødekommer alles værdier: lige meget om du er tilhænger af det syrlige fra bær eller det tunge fra chokolade. Den smørholdige gærdej kommer mere til sin ret i disse boller med fløde end i de gammeldags.

Udseende *****

Bollerne er kun skåret halvt igennem, hvilket gør dem nemmere at håndtere. Det giver dem et meget imødekomende udtryk, da det nærmest ligner et lille bjerg i stedet for den klassiske bolleform. Det lille stykke chokolade med glimmer på toppen fuldender looket og udfordrer fastelavnsbollen inden for rammene.

”Wild-factor” *

Smukt chokoladestykke på toppen.

3.4 Hindbær/fløde

Samlet bedømmelse *****

Smag *****

Den luftigste flødeskum/creme, vi har oplevet indtil videre, hvilket er alfa og omega for, at en fastelavnsbolle ikke bliver en vammel oplevelse. Subtil hindbærsmag, der giver plads

til, at bollen, flødeskummen og cremen ikke overdøves.

Udseende *****

Virkelig flot med rubychokolade som toppen på bjerget af herlighed.

”Wild-factor” **

Remoncen og pynten giver den noget wildness indenfor de klassiske rammer.

4. Schweizerbageriet.

Samlet bedømmelse ***

Smag ***

God og luftig vaniljecreme over en bund af lækker sveskemarmelade – svesker er ikke kun en straf at spise! Men vi savnede mere syre til de stor mængder creme. Dogelsker vi bløde boller. Specielt en wienerdejsversion som denne. Crememængden var lidt ligesom at læse Rosenberg. Det stoppede aldrig.

Udseende *****

Klassisk smukt udseende, med bær, chokolade og guldstøv – meget delikat og appetitvækkende.

”Wild-factor” **

Den emmer af selvtillid og står ved sig selv, som det den er: en

smuk og traditionel fastelavnsbolle med fløde.

5. Hamanns, Emma 1990.

Samlet bedømmelse *****

Smag *****

Rosecremen kommer lidt bag på os, men giver et elegant modspil til solbær og vanilje.

Alt spiller så godt sammen i denne fastelavnsbolle, at hvis denne fastelavnsbolle var en kausalsammenhæng, ville den have signifikante p-værdier. Men det afhænger af din kærlighed til den specielle rosenmag – hvis ikke du kan lide den, er dette en no-go bolle.

Udseende *****

Der er guld, der er roser, den er pink – what’s not to like for din indre blogger!

”Wild-factor” *****

De tre generøse lag af solbær, rosencreme og mandelmassecreme er alt sammen bagt inde i bollen, hvilket giver nogle ekstra point. Denne fastelavnsbolle formår, modsat den fra La Cabra, at være wild uden at være for kontroversiel, og kan dermed stadig defineres som en fastelavnsbolle.

KANDIDATFORENINGEN

Hop med på kandidatforeningens Tour de Fredagsbar! Den 5. november besøger vi en masse af universitetets lækre fredagsbarer, og du skal med. Der kommer derudover endnu et spændende socialt arrangement denne måned, som snart offentliggøres på vores Facebook-side.

OG HUSK! At kigge forbi KF og Kandens bar til Juledagen, vi lover den bliver helt og aldeles formidable.

Kandens positive non-story:

Historien om et klaver og kærligheden fra gaden

AF MARTINE VILLUM BRUMSBJERG // martine.brumsbjerg@outlook.dk

I temaets ånd kommer her en vaskeægte historie om næstekærlighed i hverdagen. Det bliver næsten ikke mere tårefremkaldende eller rørende. Enjoy.

Død, krig, ødelæggelse og vandtortur. Der er nok at blive ked af, når man åbner en avis om morgenen. Hvad har vi overhovedet at glæde os over? Tja, jeg vil forsøge at sætte tingene i perspektiv for dig, for jeg har faktisk en vaskeægte solstrålehistorie til dig i dag. Så kan man diskutere, om det er en historie, der er værd at skrive hjem om og bla bla bla. Hold mund og læn jer tilbage med en pude i ryggen.

Det hele begynder i sommeren 2021. Varmen spreder sig, det er *hothothot*, og jeg får øje på et smukt klaver, der er til salg på Marketplace til sølle 1000 kroner

inkl. klaverbænk og guldlampe. Et ægte ja-taktilbud (I ringer bare, hvis I har brug for vejledning, Løvbjerg på Trøjborg). Den store udfordring melder sig, da jeg ser, at klaveret står i Odder af alle steder. Hvad gør man i den situation? Man spørger selvfølgelig sine to roomies, om de evt. er friske på at påtage sig en bette tjans.

”Hvad vejer sådan et klaver?” Spørger Mathias mig, da jeg sidder ude i vores køkken med tårer i øjenkrogene, fordi jeg kan se min drøm smuldre in live action (måske for at få medlidenhed, who knows). ”Det vejer nok

sådan 40 kilo,” svarer jeg tilbage. Det er en kæmpe løgn, et klaver består af en massiv metalramme, så det vejer mindst 350 kilo, men jeg vil sige, at det er en grå løgn. Den var ikke hvid, for jeg gamblede trods alt med mine roomies rygøjler og fremtidige arbejdssevne – men jeg vil heller ikke sige, at den var sort, for hvem er seriøst så naiv at tro, at et rigtigt klaver vejer 40 kilo. Det er fandme ikke min fejl.

Mathias booker en kassevogn, og først overvejer vi, om det bare skal være Mathias og jeg, der henter klaveret, men da vi står og skal ud ad døren, opstår

der alligevel en sund tvivl, så vi hiver Lasse med. Op til Katrinebjerg, start bilen, stop ved Silvan for at købe noget stof til at sætte klaveret på og et stort tov med et spænde på (don't ask) – og så var vi ellers flyvende mod Odder.

Så sad jeg der mellem mine gutter, mens jeg afspillede *Jeg Har Det Fedt* med Suspekt på et udueligt dåseanlæg, og rapsmarkerne bølgede om ørerne på os. Solen skinnede, bilen virkede, alt var perfekt. Vi ankommer på den fineste gård i Odder med bindingsværk, brosten og en lille rislende bæk langs haven. På gården bor de rareste mennesker; et gammelt ægtepar. Det er deres datters klaver, som de sælger. Hun var dog blevet voksen – de solgte det

ikke bare for øjnene af et barn.

Jeg får lov at prøve klaveret. "Det spiller kraftedme, hold kæft hvor det spiller, let's fucking go," sagde jeg til mig selv. Mathias prøver at løfte i den ene ende og udbryder betuttet: "Jeg tror, at det sidder fast i malingen!" Klaveret havde stået på sin plads i 30 år, så hans idé var ikke decideret dum, bortset fra at det overhovedet ikke var tilfældet. Klaveret var bare så tungt, at han ikke kunne løfte det fra jorden, men det lykkedes alligevel at få det rykket ud i gangen. Alle var bekymrede, og alle var bange.

Det er som om, at min hukommelse svigter mig nu – jeg tror, jeg har fortrængt det, fordi jeg for

første gang i mit liv var bange for at være medvirkende til manddrab. I hvert fald lykkedes det at få klaveret op i varevognen. Det skal lige siges, at Mathias spiller håndbold, og Lasse, ja, han havde åbenbart en stærk vilje – så det er ikke bodybuilders, vi har med at gøre. Nå, men back to business. Vi får en lille håndbajer med turen tilbage til Århus, og vi er i live. På vejen hjem er stemningen en smule trykket ved tanken om, at klaveret trods alt skal op ad trapperne til 3. sal. Så det, ja, det er jo det.

Bedst som vi troede, at det var vores største bekymring, møder vi den her psykotiske rundkørsel, og pludselig lyder det, som om et klaver vælter – man kunne faktisk mærke det i hele vognen. Som jeg

skrev tidligere; risikoen for dødsfald var 4/10. Panikken spreder sig, jeg får febrilsk ondt i maven, og vi holder ind ved nærmeste grøft. Rigtigt nok ligger klaveret på ryggen med alle fire i vejret. Mathias og Lasse rejser det op, mens jeg ser på, og det spændes fast på ny. Da vi sætter os ind i bilen igen, føler jeg lidt, at det er et tankeeksperiment, vi udfører, der hedder Schrödringers Klaver, fordi jeg ikke ved, om det er dødt eller levende.

Vi får det mirakuløst læsset af, og mens Mathias kører varevognen tilbage til Katrinebjerg, står klaveret på gaden. Jeg går op i lejligheden for at sætte klaverbænken og lampen, mens Lasse passer på klaveret, som forresten lød ad helvede til, fordi der ikke var modstand på tangenterne. Hele maskineriet var blevet forstyrret af det sindssyge stunt, som klaveret havde lavet bagerst i varevognen. Da jeg kommer ned, sidder Lasse i solen, mens en fremmed dude står og klimprer mit døde klaver.

Jeg går hen til ham for at spørge, hvad fanden han bilder sig ind – in my dreams. Han spørger, om det er mit klaver, hvilket jeg jo må svare ja til. Han vælger at orientere mig om, at det er gået i stykker – det skal du have tak for, fremmede. Jeg spørger ham, om han har gået på musikskole, eller om han bare ligesom har lært at spille klaver, hvortil han svarer, at han ligesom bare har lært det, og så går han. Jeg tør ikke at spille på klaveret, fordi hver en tone flår min sjæl itu.

Mathias kommer tilbage og trykker på en tangent og pludselig lyder der en helt klar tone. Klaveret blev simpelthen bragt tilbage fra dødsriget. Ja, du gættede rigtigt, Mathias frydede sig og tog al æren. Vi bliver enige om at bære klaveret ind i opgangen, lade det stå og ringe efter en flyttemand dagen efter, så vi (Mathias og Lasse) begynder at bære klaveret ind i opgangen – men hov, hvem er det, der spørger, om vi ikke vil have hjælp til at bære det der klaver? Hvis ikke man vidste bedre, skulle man tro, det var Jesus. Han

klaveret var blevet vendt, blev døren smækket i, for det ragnarok skulle han i hvert fald ikke have noget med at gøre. Havde det ikke været mit klaver, så havde jeg gjort det samme.

Da vi når til 2. sal og har lavet en hel masse larm, kommer en sød gut ned fra 5. sal og spørger, om vi skal hjælpes. Han tager fat og hjælper det bedste, han kan, men han formår på magisk vis at rive sig på klaveret, så hans fingre begynder at bløde – jeg siger det lige igen; konceptkunst. Som

“Kærlighed er der nok af. Køb et klaver og få det til se ud som om, at du er ved at bære det ind i din opgang – så kommer kærligheden som sendt fra himlen.

er flyttemand, fortæller han – altså hvad fuck er chancen?

Flyttemanden tager den tunge ende, altså han bærer klaverets vægt ene mand, mens Mathias og Lasse hjælpes ad med at trække klaveret op ad trapperne. Du skal huske, at vi bor i opgang fra 1938, så plads er jo ikke det, der er prioriteret højest, og et klaver kan du desværre ikke bøje, så det var faktisk en form for konceptkunst at få det krænget om hjørner og krummelurer. På 1. sal må vi have assistance, så vi banker på en eller andens dør og spørger, om vi må låne hans entré til at vende klaveret. Jeg tror aldrig, at jeg har set et ansigt være så forvirret i mit liv, og da

kvinde er det mit job at tage mig af de sårede i krigen, så jeg må tilbyde ham at få et vådt stykke toiletpapir om fingere, for vi har ikke noget plaster.

Pludselig og fuldkommen uventet står klaveret på mit værelse, og flyttemanden fra Himlen giver mig hånden, takker nej (!!!!!) til en øl og smutter væk lige så hurtigt, som han kom.

Kærlighed er der nok af. Køb et klaver og få det til se ud som om, at du er ved at bære det ind i din opgang – så kommer kærligheden som sendt fra himlen. Kærligheden fra gaden hed forresten Kasper.

BLIV GRATIS MEDLEM AF FACCA OG FÅ INDSIGT I DEN VIRKELIGE VERDEN

FACCA er en studenterorganisation på Aarhus BSS, som har til formål at styrke forholdet mellem studerende og nogle af de mest spændende virksomheder i Danmark. Vi er f.eks. partner med Finansministeriet, Nationalbanken, Ørsted, McKinsey, BCG og Bain.

Gennem vores events i Aarhus og ture til København tilbyder vi vores medlemmer at få spændende indsigter i relevante temaer, og samtidig skaber muligheden for at møde og snakke med vores partnere.

Connect with FACCA

FORDELE VED ET FACCA MEDLEMSKAB

Ved at blive medlem af FACCA vil du hurtig få en bred vifte fordele til at komplementere dit studie på Aarhus Universitet.

EKSKLUSIVE EVENTS

bliv inviteret til indsigtsfulde events med vores partnere som omhandler de nyeste trends inden for konsulentverdenen.

NETWORKING

Til vores events får du muligheden for at netværke med vores partnere og andre ambitiøse studerende.

JOBANK

som medlem får du adgang til vores eksklusive jobbank, hvor vores partnere tilbyder både studiejobs, fuldtidsjobs og praktikpladser.

Finance and Consulting Club Aarhus

Facca_bss

Facca.dk

BREVKANDEN

AF FREDERIKKE RAFN // frederikkerafnpetersen@gmail.com

& NIELS MUNKHOLM // nielsmunkholm@hotmail.com

Jeg er interesseret i en på min årgang. Hvordan skal jeg score ham til forelæsningsne?

Et klassisk spørgsmål med et interessant benspænd. Måske er du typen, der har meget let ved at score og derfor trænger til en udfordring? Vi oplister her dine muligheder med udgangspunkt i citater, som vi lever efter:

Kærlighed er et hav, og du skal turde at kaste dig i bølgerne: Du møder tidligt op i Per Kirkeby for at fange forelæseren inden start. Du siger, at du kommer fra Politologisk Bogformidling (forelæserne elsker PB), og at du har nogle virkelige vigtige informationer angående pensum, som du gerne vil have et par minutter i pausen til at formidle til de studerende, hvilket du selvfølgelig får lov til grundet PB's legiti-

mitet. Frem til pausen mærker du måske nervøsiteten komme anstigende, men her finder du dine AirPods frem og skruer op for din personlige hypesang (Lil Nas X – Industry Baby ft. Jack Harlow). I pausen erklærer du da kærligheden til din udkårne gennem din hidtil bedste Power-Point-præsentation med de mest mindblowing diasovergange. Du har nu alles respekt, og der er ingen tvivl om, at vedkommende er din for evigt.

Risikoniveau: 8/10

Work smarter, not harder: Du skal sætte dig ind i det samme mindset som en høg. Du er på jagt og skal have øje på din udkårne. Forinden din jagt har du sikret dig, at det er en forelæsning med summe-pauser. Du har selvfølgelig

læst godt op og downloadet slides, så du på forhånd kender spørgsmålene og hurtigt kan svare på disse. På den måde er der mest mulig tid til at small-talk/sweettalk med din udkårne. Men før du overhovedet når dertil, skal du sikre dig, at du faktisk også ender med at sidde ved siden af personen. Når du træder ind i Per Kirkeby og får øje på din udkårne, skal du have lokaliseret, hvordan du bedst muligt kan placere dig ved siden af denne. Her kommer du samtidig i tanke om Per Kirkebys meget faste struktur ift. holdplaceringer og indser, at du ikke bare kan sætte dig ved siden af dit crush uden at få nogle skæve blikke. Det er her, hvor du viser selvtillid og gå-på-mod og bare sætter dig. Afhængigt af hvem du prøver at score, og hvor faglig denne er, så kan du vælge

at kigge på fede ting på din computer såsom kunst, nyheder på Weekendavisen/Zetland/Ræson/The Economist, tjekke priser på Coachella festivalbilletter eller kigge på ekstremt søde dyr. Du kan også sørge for at have lækre snacks med, som du kan dele ud af. Her anbefaler vi østers, da det jo er et afrodisiaka.

Risikoniveau: 10/10 – du bryder alle tænkelige sociale normer ved at sætte dig et tilfældigt sted samtidig med, at du i øvrigt også har østers med.

All good things comes to those who wait: Du ved godt, hvad du er værd og venter derfor på, at personen, du gerne vil score, kommer til dig.

Er det go' stil at spille slope til

forelæsningsne? - Hvis ja, skal man så sidde bagerst for ikke at forstyrre, eller skal man sidde forrest for at lægge en markering?

Hvis du på forhånd ved, at forelæsningsen kommer til at være ekstra kedelig, så kan du gøre folk en tjeneste og placere dig forrest, så alle dem bag dig har noget at kigge på. Hvis du er særlig altruistisk, så bør du nok overveje, om du ikke skulle finde noget med lidt større underholdningsværdi for andre. Her kan du eksempelvis købe Politiken Plus adgang og langsomt læse dig gennem kultursektionen, så alle normale mennesker, der ellers vil blive stoppet af betalingsmuren, også kan få stillet deres lyst efter viden (som ikke kommer fra forelæseren).

Alternativt kan du sætte dig op på

balkonen i Per Kirkeby, slå lyd til på computeren (100% self). Det fede ved denne mulighed er, at ingen kan se dig, men alle kan høre, hvad der foregår.

Skal man blanke OP og tage de 30 min. mundtlig eksamen?

Det kommer an på hvordan det gik...?

Best regards,
Niels og Frederikke

Vi opfordrer selvfølgelig alle til at indsende jeres dilemmaer på krevbanden@gmail.com og følge med på Kandens instagram (ifsk_kanden), når der skal stilles nye spørgsmål.

MÅNEDENS QUIZ

Vi statskundskabere er ellevilde med at tilegne os paratviden og brillere i Bezzerwizzer. Derfor indeholder Kandestøberen en månedens quiz, så du kan blive klogere på verden omkring dig og udfordre dine venner over frokosten i kantinen.

AF FREDERIKKE RAFN // frederikkerafnpetersen@gmail.com

& NIELS MUNKHOLM // nielsmunkholm@hotmail.com

<i>Dyr</i>	Hvilket dyr kommer kashmiruld fra?
<i>Politik</i>	Hvilken samfundspligt ønsker Lars Løkke og Moderaterne at indføre?
<i>Aktuelt</i>	Hvad hedder den øgruppe i Stillehavet, hvor et vulkanudbrud og efterfølgende tsunami fandt sted i januar?
<i>Kultur</i>	Hvem er hovednavnet, som udsolgte Smuk Fest 2022?
<i>Sport</i>	Alle håndboldinteresserede snakker om Mathias Gidsel, men hvor mange mål scorede han egentlig i det netop afsluttede EM? #Handball: a) 29, b) 37, c) 41)
<i>Dyr</i>	Hvilket dyr forbindes med året 2022 ifølge gammel kinesisk tradition?
<i>Klima</i>	Få ved det, men på IFSK er der en relativ nyopstartet forening med fokus på klima. Hvad hedder denne?
<i>Politik</i>	Hvad hedder netop afgående transportminister Benny Engelbrechts band (hvor han i øvrigt selv er forsanger)?
<i>Kultur</i>	Kunsten Museum of Modern Art oplevede for nylig stor opmærksomhed fra hele verden ifm. et værk af Jens Haaning. Hvad hedder værket?

Svar på quizzen: 1) Fed, 2) Borgerpligt, 3) Tonga, 4) Justin Bieber, 5) b) 37 mål, 6) Tigren, 7) Students Sustainability Club, 8) Benny and the black ties, 9) Take the Money and Run, 10) a) 5 år

MÅNEDENS MATRICE

Velkommen til Matricen, hele instituttets kulturelle hegemon! Selv den mest opdaterede statskundskaber kan umuligt danne sig en holdning til den enorme mængde indtryk og begivenheder, vi dagligt præsenteres for. Men frygt ej, for her finder du ud af, hvad du skal synes om verden denne måned.

AF OLUF Å HEYGUM BÆRENTSEN // olufhb@gmail.com

